

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25Co/347/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313217239
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martina Valentová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2313217239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Martina Valentová a členov senátu: JUDr. Ľubica Spálová a JUDr. Eva Behranová, v právnej veci navrhovateľa: Dopravný podnik Bratislava, a.s., so sídlom Bratislava, Olejkárska 1, IČO: 00 492 736, zastúpeného advokátom: JUDr. Vladimír Kán, so sídlom Bratislava, Nám. M. Benku 9-C1, proti odporcovi: S. V., nar. X.X.XXXX, bytom E., K. XX, o zaplatenie 50,50 Eur s príslušenstvom, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 5.3.2014 č.k. 5C/342/2013-35, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporca **j e p o v i n n ý** zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia v sume 29,57 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd v celom rozsahu vyhovel návrhu navrhovateľa a odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 50,50 Eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň odporcovi uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu iných trov konania v sume 16,50 Eur a trov právneho zastúpenia v sume 34,50 Eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil právne poukazom na ust. § 2 ods. 1, § 8 ods. 2 a 5, 6 zák. č. 514/2009 o doprave na dráhach v znení neskorších predpisov, § 760 Občianskeho zákonníka. Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že odporca sa dňa 1.5.2011 v čase o 10.43 hod. na linke č.204, č. voza 6279/1 v Bratislave na úseku zastávok SAV a Nem. Kramáre na výzvu kontrolného orgánu nepreukázal platným cestovným lístkom. Odporca odmietol zaplatiť požadovanú sumu 50,50 Eur za porušenie prepravných podmienok a tarify MHD. O tomto bolo spísané hlásenie pod variabilným symbolom č. 1119908, kde boli uvedené údaje o cestujúcom i s uvedením čísla občianskeho preukazu. Následne bol bezúspešnou upomienkou zo dňa 6.6.2011 opätovne vyzvaný na úhradu uvedenej sumy, preto mu súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi 50,70 Eur, teda cestovné vo výške 0,50 Eur a 100-násobok základného cestovného v mestskej hromadnej doprave bez príplatkov a zliav vo výške 50,- Eur. Pokiaľ ide o argumentáciu odporcu obsiahnutú v odpore proti platobnému rozkazu, z ktorej vyplýva, že revízor ho nezadržal a všetko je to nezmysel, je na odporcovi aby preukázal tvrdenia a skutočnosti ním uvádzané. Ak revízor použil údaje odporcu (aj číslo občianskeho preukazu, ktorý bol odporcovi vydaný dňa 23.4.2003) tieto mohol získať iba z jeho občianskeho preukazu. Pokiaľ odporca tento stratil, resp. mu bol odcudzený, mal nahlásiť stratu resp. odcudzenie svojho občianskeho preukazu, čo sa však nestalo. Navyše odporca sa ani nebránil tým, že mu bol občiansky preukaz odcudzený, resp. že tento stratil. Preto vzhľadom k uvedenému, keď odporca nepreukázal svoje tvrdenia, súd má za to, že v uvedenom čase cestoval dopravným prostriedkom navrhovateľa bez platného cestovného lístka a je povinný uhradiť istinu tak, ako je uvedené vo výroku

tohto rozhodnutia. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 s použitím § 150 ods. 2 O.s.p. a navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania tak, aby neprevyšovali uplatnenú istinu zohľadniac najmä skutočnosť, že zo strany navrhovateľa ide o hromadne uplatňované pohľadávky nízkej hodnoty, čím je daná i nízka právna zložitosť a časová náročnosť poskytnutých úkonov právnej služby.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie odporca, ktorým sa podľa obsahu domáhal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že návrh voči nemu v celom rozsahu zamietne. Poukázal na to, že súd uveril nezmyslom a bujnej fantázii navrhovateľa, pričom sám by mal jemu zaplatiť za to, že musí stále vypisovať kvôli jeho nezmyslom. Revízor jeho osobu nezadržal.

Navrhovateľ odvolací návrh nepodal. K doručenému odvolaniu odporcu predložil prostredníctvom svojho advokáta písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, pričom si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania na trovách právneho zastúpenia vo výške 29,57 Eur (za jeden úkon právnej služby písomné podanie vo veci samej - vyjadrenie k odvolaniu á 16,60 Eur plus 1x režijný paušál 8,04 Eur plus DPH). Tvrdenia odporcu v odvolaní považuje navrhovateľ za bezpredmetné a účelové v snahe vyhnúť sa uhradeniu dlžnej sumy. Odporca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne relevantné skutočnosti ani nijakým relevantným spôsobom nepreukazuje, že by nárok navrhovateľa nemal byť dôvodný. Osobné údaje odporcu revízor získal z predloženého občianskeho preukazu, ktorým sa odporca preukázal a ktorý nie je ku dňu vyjadrenia na oficiálnej stránke MV SR evidovaný ako stratený alebo odcudzený.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 204 ods. 1 O.s.p.), oprávnenou osobou - účastníkom konania (§ 201 O.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 a § 202 O.s.p.), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. d)), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako sa vyvesil na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z.z.) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 219 O.s.p.

Pretože odvolací súd preberá súdom prvého stupňa zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie navrhovateľom uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvostupňového súdu odchýliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa sa žiada dodať už iba nasledovné:

Skutočnosť, že odporca cestoval dňa 1.5.2011 prostriedkom mestskej hromadnej dopravy navrhovateľa a pri kontrole sa nevedel preukázať platným cestovným lístkom vyplýva z listinného dôkazu založeného v spise, konkrétne z hlásenia o porušení tarifných a prepravných podmienok. Pokiaľ aj odvolateľ v odvolaní poukazoval na to, že revízor jeho osobu nezadržal a všetko je to výmysel, túto skutočnosť v konaní nepreukázal, preto je potom nutné uzavrieť, že odporca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tohto svojho tvrdenia, a nevyvrátil tak hodnovernosť navrhovateľom predloženého hlásenia o porušení tarifných a prepravných podmienok, z ktorého je zrejmé, že revízorovi sa odporca preukázal občianskym preukazom, z ktorého údaje zapísal do hlásenia a ktoré nemal možnosť získať iným spôsobom.

Teória procesného práva podmieňuje úspech účastníka konania v spore unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore, a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať.

Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 120 ods. 1 veta prvá O.s.p., podľa ktorého účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Uvedené ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť účastníkov v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy

na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch konania. Účastník, ktorý neoznačil dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takeého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určovaný výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie (NS SR sp. zn. 6 M Cdo 17/2010).

Vzhľadom na uvádzané bolo potom dôvodným návrhu navrhovateľa v celom rozsahu vyhovieť, zaviazat' odporcu zaplatiť mu listinnými dôkazmi preukázanú žalovanú sumu a zároveň zaviazat' neúspešného odporcu zaplatiť navrhovateľovi i náhradu trov prvostupňového konania, tak ako mu boli súdom prvého stupňa napadnutým rozsudkom priznané.

Po vyčerpaní odvolacích dôvodov s poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu potom odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa tak vo veci samej ako i v časti o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutej, ako vo výroku vecne správny s použitím ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

V odvolacom konaní bol plne úspešný navrhovateľ a preto jemu v zmysle § 142 ods. 1 v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému odporcovi. Trovy navrhovateľa spočívajú z trov právneho zastúpenia za jeden úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu vo výške 16,60 Eur v zmysle § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. b) Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v účinnom znení, k čomu je potrebné pripočítať tzv. režijný paušál v zmysle § 15a v spojení s § 16 ods. 3 citovanej vyhlášky, ako i 20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky. Spolu tak advokátovi navrhovateľa vznikol nárok na zaplatenie sumy 29,57 Eur. Túto sumu zaviazal súd odporcu zaplatiť navrhovateľovi k rukám právneho zástupcu navrhovateľa (§ 149 ods. 1 O.s.p.), do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (§ 160 ods. 1 O.s.p.).

Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.